

ὁ ἀνόητος ἐπιμένει ἐν τῇ ἀπάτῃ του. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἤναι τις σοφὸς διὰ τοὺς ἄλλους ἢ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ Βουρβόνος εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην οἰκοδομεῖ πύργους εἰς τὴν Ἰσπανίαν!

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τοὺς οἰκοδομήσῃ, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ τοῦ ᾗ ἤρχατε ὅλα του τὰ κτήματα εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Ἀλλὰ τί δύναται νὰ ἐλπίσῃ; ὑπέλαβε Φραγκίσκος ὁ Α'. Ἀπαρνεῖσθαι τὴν πατρίδα, ἐνῶ εἶναι τις στρατάρχης, ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν βασιλέα! εἶναι παραφροσύνη, ἂν μὴ ἔγκλημα.

— Πιστεύω, Μεγαλειότατε, πῶς ἀνεῖχάτε τώρα εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὸν κύριον Βουρβόνον κατὰ θά τιν εἶχε.

— Διὰ χίλια χρυσὰ τάλληρα; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, οὐ τὸ ὅμμα ἀπήστραψεν, ἤθελα νὰ τον ἐκράτουν, ἰδοὺ ὅπως κρατῶ τώρα σέ.

— Χίλια χρυσὰ τάλληρα! διέκοψεν ὁ λεμβοῦχος. Μὰ τὴν ζωὴν μου, αὐτὸ τὸ ποσὸν κάμνει τιμὴν εἰς τὸν κύριον Βουρβόνον.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐγενοῦς! τὰ δίδω εἰς ὃν τινὰ μοὶ τὸν φέρῃ δέσμιον. . . ἀρκεῖ νὰ τὸν κρεμάσω κατόπιν.

— Ποῖον; τὸν στρατάρχην;

— Αἶ! ὄχι! . . . τὸν προδότην, ὅστις θὰ τον παρέδιδε, διότι μ' ὅλα ταῦτα, τὸν ἀγαπῶ, καίτοι μ' ἐγκατέλιπε! ὁ ἀγνώμων.

Καὶ ὁ Φραγκίσκος προέφερε τοὺς ἀπλοῦς τούτους λόγους, μεθ' ὅσους εἰλικρινείας, τόσῃ βαθείας, ὥστε ὁ λεμβοῦχος συνεκινήθη.

— Εἰς μάτην ἐπειράθην νὰ θωρακίσω τὴν καρδίαν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω ὅτι ἦτο φίλος μου, σύντροφός μου, σχεδὸν ἀδελφός μου!

Ὁ λεμβοῦχος ἠγέρθη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος παλαίω πρὸς πειρασμὸν καταλαβόντα αὐτόν.

— Θὰ τὸ πιστεύσῃς; ἐξηκολούθησε συγκεκινημένος ὁ βασιλεὺς, ὅταν ὅλοι οἱ αὐλικοὶ μου ἐπιζητοῦσι τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ καὶ τὸν καταρῶνται, θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν ἤκουα φωνὴν ὑψουμένην ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ λεμβοῦχος, ὅστις παρετήρει μὲ ὕγρους ὀφθαλμούς τὰ πρὸς τὰς ἰτέας μέρη, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετ' ἄλγους.

— Καὶ ἂν τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος, τὸν ἐβλεπα ἐνώπιόν μου, εἰλικρινῇ καὶ μετανοοῦντα. . . Αἶ, λοιπόν! εἰς τὴν τιμὴν μου! θὰ τῷ ἔτεινα τὴν χεῖρα καὶ θὰ τῷ ἔλεγον: Βουρβόνε, ἐσὺ μέθαι φίλοι!

Ὁ στρατάρχης ἀπέριψε ἀποτόμως τὴν καλύπτουσιν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καλύπτραν καὶ ὁρμῶν πρὸ τοῦ βασιλέως:

— Μεγαλειότατε! εἶπε, μὲ ἐνίκησατε. Παραδίδομαι.

— Πῶς! ὤμεῖς, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτικὸς καὶ ὀπισθοδρομῶν.

— Μοὶ ἐτείνατε τὰς ἀγκάλας, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουρβόνος, καὶ ρίπτομαι εἰς αὐτὰς πλήρως ἐμπιστοσύνης. . . Ἄς ἔλθωσιν ἤδη νὰ μὲ συλλάβωσι!

— Καλῶς, Βουρβόνε! ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος ἀσπαζόμενος αὐτόν μετὰ διαχύσεως, ἐξελέξας ὡς καταφύγιον ἐν ἄσυχον, τὸ ὅποῖον καὶ ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ παραβιάσῃ.

— Τὸ εἶχον ἤδη ἐκλέξει πρὸ πολλοῦ, Μεγαλειότατε, νομίζων ἑμαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ, ὑπέλαβε θλιβερῶς ὁ στρατάρχης, καὶ ὅμως μὲ ἐξέβαλον ὄχι διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ δι' ἀπάτης.

— Ἡσυχάσε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιον εἰς τὸ μέλλον. Ἄς λησμονήσωμεν τὸ παρελθὸν καὶ ἄς σκεφθῶμεν διὰ τὸ παρόν.

— Ἔστω, Μεγαλειότατε!

— Βουρβόνε, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ στρατάρχου, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τὴν χαρὰν μου ὅτι μόνος ἐξετέλεσα εἰς μίαν στιγμὴν ὅ,τι δύο χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς χθὲς δὲν κατόρθωσαν. Νὰ εἶπω ἐπὶ τέλους ὅτι ἐγώ, ὁ βασιλεὺς, σὲ φέρω φυλακισμένον εἰς τὸν πύργον, διότι εἶσαι φυλακισμένος μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος γελῶν ἀπὸ καρδίας.

— Διατάξατε, Μεγαλειότατε, καὶ ὑπακούω. . . ἐκ τῶν προτέρων τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ νικητοῦ.

— Λοιπόν! ὡς τιμωρίαν σοὶ ἐπιβάλλω νὰ κωπηλατῇς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, μέχρις οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν ὄχθην.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ στρατάρχης.

— Κωπηλάτει ταχέως, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, διότι εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐγενοῦς, σπεύδω νὰ ἴδω πῶς θὰ φανῇ εἰς τοὺς φίλους σου βλέποντάς σε ἐπανερχόμενον μαζύ μου καὶ στηριζόντα τὸν βραχίονά σου εἰς τὸν ἰδικόν μου. . . Θὰ σκάσουν ἐκ πείσματος! Κωπηλάτει λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ἡ λέμβος σου φαίνεται διευθυνομένη ἀντιθέτως.

— Εἰς μάτην κωπηλατῶ, Μεγαλειότατε, αἰσθάνομαι ὅτι χωρὶς νὰ θέλω τὸ ρεῦμα μὲ παρασύρει.

— Δός μοι τὴν θέσιν σου καὶ θὰ ἴδῃς. Καὶ λαβὼν τὰς κώπας ὁ βασιλεὺς ἤρξατο κωπηλατῶν, ἀλλ' ἐπίσης ἀνεπιτυχῶς. Ἐνῶ ἐζήτηε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν, χεῖρ ἀόρατος ἔφερε τὴν λέμβον εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Καὶ πρὶν ἢ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, ἡ λέμβος εἰσεχώρησεν ἐν μέσῳ σιαδὸς ἰτεῶν.

Ὁ Φραγκίσκος ἠθέλησε νὰ ἐπανακάμψῃ καὶ πηδήσας ἔξω τῆς λέμβου ἐζήτηε νὰ ὠθήσῃ τὴν λέμβον. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὁμῶς στιγμὴν εἴκοσι τυφέκια προετάρθησαν πρὸς αὐτόν.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Πομπεράν, ὅστις διηύθυνε τὴν συνοδίαν, μὴ ἀντισταθῇτε ἢ σὰς φονεύωμεν!

— Τί σημαίνει ἡ ἀστεϊότης αὕτη! ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ Φραγκίσκος.

— Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ σὰς βλάψωμεν, Μεγαλειότατε, σὰς κηρύσσομεν φυλακισμένον, μέχρις οὗ ὁ κύριος στρατάρχης διέλθῃ τὰ σύνορα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βουρβόνος, ἡ τοιαύτη

προφύλαξις εἶναι ἀνωφελής, διότι δὲν θὰ φύγω πλέον.

— Καλῶς, Βουρβόνε! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐν τούτοις, κύριε, διέκοψεν ὁ κόμης δὲ Ρέλ. Ἀδριανὸς δὲ Κροά, ὁ ἀπεσταλμένος Καρόλου τοῦ Ε', ἔχομεν τὸν λόγον σας.

— Λοιπόν! κύριοι, ἀπαλλάσσομαι τοῦ λόγου μου, εἶπεν ὁ στρατάρχης, θὰ εἴπητε εἰς τὸν κύριόν σας ὅτι προτιμῶ ν' ἀθετήσω τὸν λόγον μου πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας ἢ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Πάντες τότε ἠτένισαν τὸν Πομπεράν ἐκπληκτοί.

Ἐκεῖνος καθυσύχασεν αὐτοὺς διὰ νεύματος.

Κύριε Βουρβόνε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδριανὸς δὲ Κροά, ὅπως διασώσω τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην, ἣν φέρω, ἐξηγήσατε τοῦλάχιστον τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς σας κατ'ὅσον τῆς συνθήκης, τὴν ὁποίαν ἰδίᾳ χειρὶ ὑπεγράψατε.

— Πῶς! ὑπέγραψες; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ βυθίζων μετ' ἐνδειξεως ἀηδίας ἀμφοτέρως τὰς χεῖράς του εἰς τὸ ὕδωρ:

— Δὲν θέλω νὰ φέρω περισσότερον τὴν κηλίδαν ταύτην, εἶπεν.

Ὁ στρατάρχης, ἐπὶ τῇ ὕβρει ταύτῃ, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Ἡ ἐρυθρότης τοῦ προσώπου του ἐξέλιπε καὶ τὰ χεῖλη του ὠχρίασαν.

— Φραγκίσκε! ἀνέκραξεν, ἔπλυνες τὴν κηλίδαν, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα, εἰς ἐμέ ἀπόκειται ν' ἀποπλύνω τὴν ὕβριν σου! Ἥμην πρὸ ὀλίγου φυλακισμένος σου, μὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν! ὁμνῶ ὅτι εἰς τὴν πρώτην συνάντησίν μας θὰ σὲ συλλάβω!

Καὶ πηδῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ἐκράτει ὁ Πομπεράν, ἔφυγε καλπάζων ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδίας, ἀφήσας ἐκπληκτον τὸν Φραγκίσκον διὰ τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο γεγονός.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, προσπαθήσατε νὰ τὰ ἐπανεύρετε! οὐχὶ ἀνευ εἰρωνείας ἐπρότεινεν αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα.

— Φεῦ! αἱ προσπάθειαι μου σήμερον ἀπέβησαν μάταιαι. Δὲν δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς τοῦτο, Λιουδμήλα Σεργέεβνα;

— Δύναμαι νὰ σὰς βοηθήσω μόνον μὲ μίαν καλὴν συμβουλήν, ἀφίσατε κατὰ μέρος τὰς ἐνδομύχους πεποιθήσεις σας καὶ ἐνεργήσατε πᾶν ὅ,τι ὁ νόμος διατάσσει.

ἄλλως ἀφίστατε τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐνωθῆτε μετὰ τῆς κατηγορίας· τότε, τοῦλάχιστον, τὸ κοινὸν ὅ' ἀκούσῃ τὴν ἐπαγωγὸν διήγησίν σας, ὅτι ἀνακριτὴς ὢν εἰς τὴν ὑπόθεσιν πολιτικοῦ ἐγκληματίου, συνήψατε σχέσεις μετὰ τῆς συζύγου του... Δύναμαι νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ ἐκ τῶν προτέρων μέγα ἐνδιαφέρον καὶ εἰς τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχήν σας, ἥτις θὰ ἰδῇ ὁποῖον λαμπρὸν ὑπάλληλον ἔχει ἐν τῷ προσώπῳ σας!

— Τοῦτο δὲν θὰ τὸ πράξω! μετὰ θέρμης εὐγενεὺς ἀγανακτῆσεως ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαντρίκ, πολὺ καλὰ ἐννοήσας τὸ ἐλαττήριον τῶν τελευταίων λέξεων... Ὁ ἀποσπασθῶς νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς συμβουλῆς σας!

— Ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὥστε αἱ προσπάθειαι σας νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, εἰρωνικῶς προσέκλινεν αὐτῷ ὁ κ. Βελτίστσεφ.

Ἡ ἐξήγησις ἐπερατώθη. Ὁ Βαντρίκ ἦτο κατηγανακτισμένος κατὰ τῆς Λιουδμήλας, ἐνεκὰ τῆς ἀποτυχίας του, διότι ἐπάσχειν ἡ φιλαυτία του, τρωθεῖσα καιρίως ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ὑπεροφίας καὶ τῆς εἰρωνείας της. Ἐπεθύμει ἤδη νὰ καταπατήσῃ ἠθικῶς καὶ ἐκμηδενίσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ ἐκδικηθῇ διὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρόν, διὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκηνήν, ἣν ὤφειλε νὰ ὑποστῇ εἰς τὴν οἰκίαν της, παρούσῃ τοῦ Βελτίστσεφ. Ὡς ἐνδομύχως πεπεισμένος, ὅτι τὸ ἐγκλημα πράγματι ἐξετελέσθη, δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις ν' ἀποδείξῃ, ἔστω καὶ περὶ αὐτῆς τῆς πιθανότητος αὐτοῦ, βεβιαίως δὲ δὲν εἰμποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν ἐγγράφων, καθότι τοῦτο ἠδύνατο νὰ βλάψῃ σπουδαίως τὴν θέσιν καὶ τὸ στάδιόν του, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἐφρόντιζε πλείοτερον παντὸς ἄλλου ὁ κ. Βαντρίκ. Ἡ δὲ δύνατο ἡδὴ οὗτος νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Λιουδμήλαν, μόνον διὰ διαφόρων καταπιέσεων τῆς προσωπικῆς αὐτῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ τοῦτο μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως «ἀφοῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ πλύνω, νὰ σὲ κοπανίσω λοιπόν!»

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Λιουδμήλαν, αὕτη, κατόπιν τῶν μετὰ τοῦ Βαντρίκ ἐξηγήσεων της, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης πολὺ πλεον ἡσυχος παρ' ὅταν εἰσῆλθε πρὸ ἡμισείας ὥρας ἵνα ὑποβληθῇ εἰς ἀνάκρισιν. Κατῶρθωσεν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ κυριώτερον τῶν ὧσων ἐπεθύμει. Ἐγνώριζεν ἤδη ὅτι τὸ ἐγκλημα ἀπεκαλύφθη παρὰ τῆς Εἰρήνης, ἥτις καταγγέλλει σεαυτὴν καὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ ὅτι ὁ Βαντρίκ ἐκ φόβου διὰ τὸ «τομάρι του» θὰ τηρήσῃ σιγὴν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐγγράφων. Ἐν ἐλλείψει ἐτέρων ἀποδείξεων, τοῦτο ἦτο ἀρκετὸν διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς Λιουδμήλας, ἣν ἀπησχόλει ἤδη ἐτέρα σκέψις: τίνοι τρόπῳ δηλ. νὰ καταστήσῃ πάντα ταῦτα γνωστὰ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἵνα καθησυχάσῃ καὶ αὐτόν, νὰ διασκεδάσῃ δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ καταθλιπτικὸν αἰσθημα τῆς ἀγνοίας, ἐν ᾗ, κατὰ τὴν γνώμην της, θὰ εὕρισκετο οὗτος.

Νὰ τῷ γράψῃ, τῇ ἐφαίνετο οὐχὶ ἀκίν-

δυνον, τὸ γράμμα ἠδύνατο νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ τότε ἤθελε δοθῇ μία ἀρκετὴ σημαντικὴ ὑπόνοια. Ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφίχθῃ ἄρα τὸ γράμμα εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον, ἀφοῦ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἴστανται πάντοτε φρουροί; Νὰ τοὺς ἐξαγοράσῃ; τοῦτο θὰ ἦτο λίαν δύσκολον· θὰ ἦτο δυνατόν δὲ μόνον τῇ συμπτῶναι πιστοῦ, ἀφοσιωμένου καὶ πολὺ ἐπιδεξίου ἀνθρώπου, καὶ τοιούτου ἐστρεφεῖτο τώρα ἡ Λιουδμήλα, ἥτις καὶ αὕτη ἐδοκίμαζεν ἅπαν τὸ βάρος τῆς προσωποκρατήσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ δωροδοκία, ἐνδεχόμενον νὰ ἀπεκαλύπτετο. Ἡ δὲ Λιουδμήλα διὰ παντὸς τρόπου ἀπέφυγε νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της, καθ' ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

## Η'

### Ἡ ἀναγκαῖα λέξις ἐλέχθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Βαντρίκ ἀνήγγειλεν αὐτῇ ἵνα ἐτοιμασθῇ πρὸς ἀναχώρησιν.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν; ἠρώτησεν.

— Εἰς Πετρούπολιν, κυρία.

— Καὶ πότε θ' ἀναχωρήσωμεν;

— Σήμερον εἰς τὰς τέσσαρας.

— Σήμερον! ἀνεφώνησεν ἡ Λιουδμήλα ἀλλὰ, Θεέ μου, εἶνε δυνατόν νὰ ἐτοιμασθῇ κανεὶς πρὸς ἀναχώρησιν τόσον ἀπροσδοκῆτως εἰς ὀλίγας ὥρας;

— Ὁ καιρὸς εἶνε ἀρκετός, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ὀφείλετε νὰ περιορισθῆτε εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα καθ' ὁδὸν πράγματα, μίαν ἐνδυμασίαν ἐξωτερικὴν, δύο τρεῖς ἀσπρορροχίων καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Πῶς! εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ προσδιορίσετε καὶ τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια θὰ παραλάβω; Νομίζω τοῦτο εἶνε πλέον παραπολύ, κύριε ἀνακριτὰ!

— Διόλου δὲν εἶνε πολὺ, κυρία, διότι δὲν ταξιδεύετε κατ' ἀρέσκειάν σας· σᾶς ὁδηγοῦν. Ἐν τούτοις, μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ δύνασθε νὰ μεταβῆτε μετ' ἡμᾶς σας, ἐκεῖθεν ὅμως θὰ ταξιδεύετε δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου, ὡς ἐκ τούτου νομίζω ὅπως περιττὸν νὰ ἐφοδιασθῆτε μετὰ ταῦτα.

— Ὁ σύζυγός μου θὰ ἀναχωρήσῃ ἐπίσης; συννους ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὁ σύζυγός σας; ὦ, ἀναμφιβόλως!

Ἀλλὰ σεῖς δὲν θὰ ταξιδεύετε μαζὺ του.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ἴδω, κ. ἀνακριτὰ.

— Συγγνώμην, τὸ εὕρισκω ὅπως περιττὸν τοῦτο.

— Πῶς!... δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μοὶ τὸ ἀπαγορεύσετε! Θεμῶς καὶ ἐπιμόνως εἶπεν ἡ Λιουδμήλα· μένει εἰς χεῖράς σας ἐδῶ ὅλον τὸ νοικοκυριό μας, τὸ σπίτι ὁλόκληρον, αἱ ὑποθέσεις μας, ἡμεῖς πρέπει νὰ τὰ τακτοποιήσωμεν ὅλα αὐτὰ! Ἐτσι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἀφήσωμεν εἰς τὴν τύχην των.

Ἡ Λιουδμήλα, ἅμα ὡς ἐκοινοποιήθη αὐτῇ ἡ περὶ ἀναχωρήσεως εἰδησις, ἐσκέφθη ὅτι ἐξάπαντος ἔπρεπε νὰ τύχῃ συνεντεύξεως μετὰ τοῦ Πλάτωνος, ἵνα τῷ διακοινώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χθεσινῆς ἐξηγήσεώς της· διὰ τοῦτο ἤδη μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς ἐπεζήτην παρὰ τοῦ Βαντρίκ

τὴν μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς συνέντευξιν. Ὁ κ. Βαντρίκ, καίτοι πολὺ ἐπεθύμει νὰ τῇ προξενήσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην δυσἀρεσκίαν, ἐν τούτοις οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὴν νόμιμον ἀπαίτησίν της καὶ ἀκουσίως ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του.

— Πολὺ καλὰ! ὅχι ὅμως διαφορετικὰ ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ μου, κυρία, καὶ σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλήσετε περὶ τῆς ὑποθέσεως, εἴπε ποιήσας νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς νὰ ὁδηγήσῃ τὸν Βελτίστσεφ.

— Ξεύρεις, ὅτι ἡ Εἰρήνη αὐτοβούλως κατήγγειλε καὶ σὲ καὶ τὸν ἐαυτόντης, μεγαλοφώνως καὶ ἐμφαντικῶς εἶπεν ἡ Λιουδμήλα μόλις ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς ἐπρόφθασε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Κυρία! ταχέως καὶ μετ' αὐστηρότητος διέκοψεν αὐτὴν ὁ Βαντρίκ.

— Καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς παραλογισμοὺς τοὺς ὀφείλομεν εἰς αὐτὴν καὶ μόνην! μὴ προσέχουσα εἰς τὸν Βαντρίκ συνεπλήρωσεν αὕτη.

— Ἀλήθεια; μετ' ὕψους ἡρέμου ἐκπλήξεως ἀπεκρίθη ἡ Πλάτων τῇ Λιουδμήλᾳ.

— Κυρία! μίαν ἀκόμη λέξιν ἂν εἴπῃτε περὶ τῆς ὑποθέσεως, ὀφείλω νὰ διακόψω ἀμέσως τὴν συνδιάλεξίν σας καὶ νὰ συντάξω πρωτόκολλον περὶ τούτου! ἡπειλήσεν ὁ κ. Βαντρίκ.

Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐγένετο ἤδη κατόπιν ἐορτῆς.

Δὲν ἐνόμιζα ποτὲ ὅτι οἱ λόγοι μου σχετίζονται πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, μετ' ἀθῶου μειδιάματος ἐπέφερεν ἡ Λιουδμήλα· ἐν τούτοις, ἀφοῦ τὸ εὕρισκετε ἐπιλήψιμον, ζητῶ προθύμως συγγνώμην καὶ δὲν θὰ εἴπω οὔτε λέξιν.

Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε τι πλείοτερον τούτου νὰ εἴπῃ. Ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ πᾶν ὅ,τι ἔχρειάζετο, καὶ ἤδη ἦτο ἔτι μᾶλλον ἡσυχος, καθ' ὅσον διὰ τοῦ πρώτου βλέμματός, ὅπερ ἔρριπεν εἰς τὸν σύζυγόν της, εἶδεν ἐναργῶς, ὅτι οὗτος ἦτο πληρέστατα ἡσυχος.

Ἡ περαιτέρω συνδιάλεξις ἐγένετο ἤδη ἀποκλειστικῶς περὶ ζητημάτων ἀφορώντων διαφόρους οἰκιακὰς ὑποθέσεις.

— Λοιπόν, ἔχε ὑγείαν, φίλε μου! εἶπεν αὕτη, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ Πλάτῳ.

— Σοὶ συνιστῶ τὸ κυριώτερον· νὰ ἡσυχος, ὅπως ἐγώ!... Οὐδὲν ἔχομεν νὰ φοβώμεθα!... Ἀς ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἀθωότητά μας! ὑγείαινε!

Τοῦτο ἐπηκολούθησεν ἰσχυρά, ἐκφραστικῇ, καὶ κάλλιστα ἀμφοτέρωθεν εὐνοουμένη θλίψις τῶν χειρῶν, μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθησαν.

\* \*

Περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως ἀνεμεινόν ἐξευγμέναι τρόικαι.

Ἡ Λιουδμήλα ἐκάθησεν ἐν τῇ ἀμαξῇ αὐτῆς· παραπλευρῶς δὲ, κατ' ἐντολήν τοῦ κ. Βαντρίκ ἔλαβε θέσιν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς. Τὸν Βελτίστσεφ ἐκάθισαν ἐντὸς τετραγώνου (ἀμαξίου χονδροει-

δοῦς καὶ ἄνευ ἐλατηρίων) μεταξὺ δύο χωροφυλάκων, οὔτινες ὤφειλον νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸν μέχρι Πετροῦπόλεως· ὁ κ. Βαντρὶκ ἔλαβε θέσιν ἐντὸς ἄλλης τρόικας, ἡ δὲ ἀγροτικὴ ἀστυνομία εἰς τὰς λοιπὰς, καὶ ἡ συνοδία κροτούντων τῶν κωδωνίσκων ἐξεκίνησεν ἐκ τῆς αὐλῆς συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀφώνου ἐκπλήξεως ἀπορούντων τινῶν χωρικῶν καὶ οἰκετῶν.

Θ'

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς δίκης.

Ἡ Εἰρήνην ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν καὶ ὑπέστη τὴν φυλάκισίν της, μετὰ χαρᾶς μάλιστα. Ἐν τῇ στερήσει τῆς ἐλευθερίας της, εἶδεν αὐτὴ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐξιλασμοῦ. Διερχομένη ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐν ἀπομονώσει, ἀφιέρου αὐτὰς τῇ προσευχῇ καὶ τῷ Εὐαγγελίῳ, εἶχε δὲ καὶ τὸν καιρὸν ἵνα σκεφθῇ ἐν ἡρεμίᾳ περὶ τῆς θέσεώς της. Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις, ἣν ἔλαβε κατὰ τὴν νύκτα, τὴν ὁποίαν διήλθε μεταξὺ τοῦ τρόμου καὶ τῆς προσευχῆς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ συζύγου της, ἔμεινεν ἀμετάστροφος. Δὲν ἐφοβεῖτο τὴν τιμωρίαν, ἀνέμενε καὶ ἐπεπόθει αὐτήν, διότι ἡ συνείδησις περὶ τοῦ ἁμαρτήματός της ἐπὶ μᾶλλον κατέθλιβεν αὐτήν. Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐδίψα ἐξιλασμοῦ. Ἦδη δὲν ᾔθελε μάλιστα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Βελτίσσοφ καὶ πρὸς στιγμὴν, μαλαχθεῖσα τοσοῦτον θεοσεβῶς, ἐμέμφετο ἑαυτῆς; διότι κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς δὲν ἐπίστατο νὰ χαλιναγωγῇ τὸ πάθος της, παρεδόθη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ κατήγγειλεν αὐτὸν ἐνοχοποιήσασα καὶ σεαυτήν. «Καλλίτερον ν' ἀνελάμβανον ἐγὼ μόνη ἄπασαν τὴν εὐθύνην καὶ νὰ ὑφιστάμην ἄπασαν τὴν ποινὴν, ἐσκέπετο κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, ὅσον βαρυτέρα ἔσεται ἡ τιμωρία, τοσοῦτον μεγαλείτερος ὁ ἐξιλασμός!»

Ἀλλὰ τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Ἄλλως τε, πῶς ἠδύνατο νὰ καταγγεῖλῃ σεαυτὴν μόνην, ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ διὰ τῆς ἀληθείας ταύτης νὰ θέσῃ ἀρχὴν πρὸς μετάνοιαν;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, εἶπεν ὁ κύριος Δεβεζαὶ διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς· εἰπέτε μοι... τί θὰ γίνῃ;... τί θὰ μὲ κάμετε;

— Θὰ σὰς φέρωμεν εἰς Τούρ, ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου, καὶ θὰ σὰς θέσωμεν εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου θὰ μέινετε ἄχρις οὗ τελειώσῃ ἡ ἀνακρισις.

— Εἰς τὰς φυλακάς!...

— Ναί, κύριε.

— Ἀλλὰ, δίδω ἐγγύησιν... ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων... διακοσίας... ἡμῖς ἑκατομμύριον, καὶ περισσότερον ἔτι... ἂν θέλετε... κύριε... Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀρνηθῇτε... Τί φοβεῖσθε ἀπὸ ἐμέ;... βλέπετε... εἰμαι γέρων...

— Ἡ ἐγγύησις εἶναι διὰ τὰ πλημμελήματα, καὶ ὅχι διὰ τὰ κακουργήματα.

— Τὰ κακουργήματα!... πάντοτε κακουργήματα!... εἰμαι κακοῦργος!... ἐγὼ! ἐγὼ! ἐγὼ!... εἶναι τοῦτο δυνατόν;... Θεέ μου!... εἶναι πιστευτόν;... Ὁ νόμος εἶναι αὐστηρὸς, κύριε... τὸ εἰσεύρω... ἀλλὰ καὶ σεῖς εἰσθε ἰσχυρὸς... δύνασθε, ἂν θέλετε, νὰ μετριάσετε τὴν αὐστηρότητά του... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἰμαι ἄθωος... σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἦμαι νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης... σὰς καθικετεύω, κύριε... γονυκλινῆς... ἀφιστάτε με ἐδῶ...

— Μοῦ ζητεῖτε, κύριε, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ πράξω.

— Λοιπὸν θὰ ἦμαι εἰς τὴν φυλακὴν;... μὲ τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ληστές;...

— Ὅχι, κύριε... ἰδιαίτερον δωματίον θὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ θὰ σὰς μεταχειρισθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Ἀλλὰ πάντοτε θὰ ἦμαι εἰς τὴν φυλακὴν!

— Ἄλλο τίποτε δὲν δύναμαι νὰ πράξω.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ συνέστρεψε τὰ χεῖρας καὶ παχέα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ἐξωδημένων καὶ ἐρυθρῶν ὀμμάτων του.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅπως θέσῃ τέρμα ταχύτερον εἰς τὴν ἀλγεινὴν ταύτην σκηνήν, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, εἶπεν:

— Κύριε, συντάξάτε τὴν ἔκθεσιν τῶν συμβάντων, ὅπως ἀναχωρήσωμεν.

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς μοὶ ἐπιτρέπει μίαν σπουδαίαν παρατήρησιν; εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Βεβαίως.

— Νομίζω ὅτι, πρὶν ἢ συντάξωμεν τὴν ἔκθεσιν, ὀφείλομεν νὰ φέρωμεν τὸν φονέα ἐνώπιον τοῦ πτώματος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος.

Ὁ κόμης οὐδὲν τούτων εἶχεν ἀκούσῃ. Τότε, ὁ εἰσαγγελεὺς, στραφεὶς πρὸς αὐτόν, εἶπεν:

— Κύριε κόμη, πρέπει νὰ μὰς ἀκολουθήσετε εἰς τὰ ὑπόγεια.

— Εἰς τὰ ὑπόγεια! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ κόμης. Θέλετε νὰ μὲ φέρετε ἐνώπιον τοῦ ἀνοικτοῦ ἐκείνου τάφου;

— Εἶναι ἀναπόφευκτον.

— Ἀλλὰ πρὸς τί;... Δὲν σὰς εἶπον ὅτι θὰ εὑρετε ἐκεῖ τὸ πτώμα;

— Πρέπει νὰ σὰς φέρωμεν ἐνώπιόν του. Εἰδὸς τι παραφροσύνης κατέλαβε τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Δὲν ἔρχομαι! εἶπε μανιώδης, δὲν ἔρχομαι!... σύρατέ με, ἂν θέλετε.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς· καὶ πρὸ πάντων σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσετε νὰ μεταχειρισθῶ τὴν βίαν.

— Τὴν ἔνοπλον βίαν!

— Ναί, κύριε.

— Ἀλλὰ περὶ ποίας ἐνόπλου βίας ὁμιλεῖτε;

— Δὲν ἤλθομεν ἐδῶ μόνοι... ἡ χωροφυλακὴ κατέχει τὸν πύργον.

— Ἡ χωροφυλακὴ!... ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ ληστοῦ!... Θεέ μου!... ἐχάθην!... ἡτιμάσθην!...

— Εἰσθε ἔτοιμος, κύριε κόμη;

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ... θὰ μὲ σύρετε διὰ τῶν χωροφυλάκων;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶ τὴν βίαν, ἡ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ... ἡ δὲ μέχρι τοῦδε διαγωγή μου πιστεύω ὅτι σὰς πείθει περὶ τούτου.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε... ὑπῆρξατε ἀγαθὸς πρὸς ἐμέ... πρὸς ἐμέ, τὸν ὅποιον θεωρεῖτε ὡς δολοφόνον... εἶναι ἀληθές καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Λοιπὸν μὴ μὲ ἐξαναγκάσετε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν διαγωγὴν μου ταύτην καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι, ὅσον φοβερά καὶ ἂν φαίνωνται ὑμῖν τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐκτελῶ, εἶναι λίαν ἐπιτακτικά.

— Ἔστω, κύριε... ἀφοῦ ἦναι ἀνάγκη, σὰς ἀκολουθῶ.

— Ἐπειδὴ καὶ οἱ ὑπῆρέται ὑμῶν εἶναι συνηγμένοι ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ, ἔνθα οἱ χωροφύλακες τοὺς ἐπιβλέπουσι, ἦτο καλόν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰ βλέμματά των, νὰ μεταβῶμεν δι' ἄλλου μέρους, ἂν ὑπάρχῃ, εἰς τὰ ὑπόγεια.

— Ἐχει καλῶς. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο μέρος.

— Ἐχομεν ἀνάγκην φωτὸς ἐκεῖ;

— Ναί, κύριε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔνευσεν εἰς τὸν γραμματέα του, ὅστις ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἐστίας κηροπήγιον, οὔτινος ἀνῆψε τὰ πέντε κηρία.

— Ἀγωμεν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, λαβὼν τὸν κόμητα, ὅστις ἐκλονίζετο, ἐκ τοῦ βραχίονος.

Ὁ κόμης ὠδήγησε τοὺς τρεῖς ἄνδρας τοῦ νόμου διὰ μικρᾶς τιнос κλίμακος εἰς ἰδιαίτεραν τιὰ θύραν, ἀνοιγομένην ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν τῆς οἰκίας ὅπου ἔμενε φρουρῶν χωροφύλαξ.

— Πρέπει νὰ ἀκολουθήσω;... εἶπεν οὗτος εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ κόμης μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων εὐρέθησαν μετ' οὐ πολὺ ἀπέναντι βαρεῖας καὶ παχυτάτης θύρας, ἄνωθι τῆς ὁποίας ἦτο θυρεός, μετὰ τῶν οἰκογενειακῶν ἐμβλημάτων τοῦ κόμητος.

Καὶ ἐκεῖ ἴστατο εἰς χωροφύλαξ.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ σταθεὶς ἐψέλλισεν:

— Ἐκεῖ εἶναι!...

ΜΑ'

Ὁ ἀνοικτὸς τάφος.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐδοκίμασε διαδοχικῶς τὰς δύο κλειδας· ἀλλὰ τὸ κλειθρον, ὃν ἐσκωριασμένον, δὲν ἠνοίγετο· ὅθεν, στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα, εἶπεν:

— Δοκιμάσατε καὶ σεῖς...